

Tryffeli-koira kuorsasi. Se oli etsinyt metsäaukion laidalta pehmeän sammalmättään ja asettunut nokosille. Pörröiset, kujeilevat oravat, pulleina pomppivat kaniinit sekä Kampelan kalaliikkeen äreä, yksisilmäinen kissa nimeltä Huussiharja – kaikkia niitä Tryffeli nyt jahtasi halki uniensa niittyjen ja haukahteli hilpeästi.

Jokin kutkutti Tryffelin kuonoa. Se raotti toista silmänsä. Aivan sen edessä maasta työntyi verso, jonka varsi piteni hälyttävää vauhtia ja lehdet avautuivat aivan silmissä. Tryffeli ponnahti pystyyn ja tuijotti taimea, joka kasvoi kohisten kuin Jaakon pavunvarsi.

”Varo vähän!” Archie huikkasi Tryffelille, joka haukahti säikähdyksestä. Archie kurtisti keskittyneesti otsaansa ja ojenteli käsiään kohti kasvia, joka oli jo varttunut vankaksi

puunaluksi. Hän heilutteli sormiaan kuin muovaisi puuta ilmasta.

Tryffeli huokaisi. Taas sen isäntä leikki taialla!

Kasva, Archie ajatteli. *Kasva pian, kasva vahvaksi.* Hän tunsi taikuuden virtaavan maassa jalkojensa alla ja siirtyvän kasviin hänen tahdonvoimansa ansiosta, kun hän harjoitteli vasta oppimiaan liikkeitä. Kolme outoa pikkumiestä piiritti Archieta ja seurasi tarkkaavaisesti hänen eleitään, kun hän kannusti yhä uusia lehtiä työntymään puun tuoreista oksista. Taimi kiemursi ylöspäin kohti sitä ympäröivien täysikasvuisten puiden latvuksia, jotka loistivat tuoreessa kevätpuvussaan.

”Keskeytä, Archie”, yksi miehistä rohkaisi. ”Loitsusi toimii.”

Archie tuijotti tiukasti puuta kanavoidakseen lisää taikaa sen mahlaan. *Kasva, kasva, kasva.*

VAPAUTA MINUT...

Se oli pikemminkin kaiku kuin todellinen ääni, mutta Archie kuuli sen selvästi, kun se kantautui tuulen mukana yli järven. Vanhat, uurteiset, vihaiset sanat puistattivat häntä.

”Kuka puhui?” Archie unohti hetkeksi puuhansa ja päästi kätensä herpaantumaan, jolloin yksi taikapuun oksista kiertyi kippuralle kuin sian saparo ja tökkäsi yhtä

pikkumiehistä nenään. Puun luonnoton kasvu tyrehtyi kuin seinään.

”Kuka puhui *mitä?*” mies äyskähti ja hieroi äkeän näköisenä nenäänsä. ”Keskity työhösi, poika! Yrität kasvat-
taa puuta, et muuttaa sitä vaatenaulakoksi.”

Archie tuijotti ällistyneenä mieskolmikkoa.

”Ettekö te kuulleet? Sitä ääntä. Tuntui kuin joku pu-
hui meille... hyvin kaukaa.” Hän huitoi epämääräisesti
jonnekin vuorten suuntaan.

”Me emme kuulleet pihaustakaan, Archie McArkki”,
pikkumies sanoi. Hänen lehdistä kudottu viittansa kahisi
kärktyisesti, ja sen hupussa pesivä punarinta päästi vähek-
syvän sirkutuksen.

Oikeastaan mies ja hänen veljensä olivat Vilttivuonolta
muuttaneita mähinkäisiä, ja heidän nimensä olivat
Jøksisto, Jøkkolo ja Tuplajøk. He kuuluivat siihen runsas-
lukuiseen taikaväkeen, jota Archie oli kohdannut muu-
tettuaan Hämäränhyssyn omituiseen pikkukaupunkiin
yli vuotta aikaisemmin. Maahiset, irvihiset, puunhenget
ja hunajalohikäärmeet kuuluivat aivan yhtä olennaisesti
Hämäränhyssyn elämistöön kuin näädat, vuorikaniinit ja
maakotkatkin, ja yleensä nekin kaihtoivat ihmisiä.

Tätä nykyä Archiekin laskettiin mukaan taikaväkeen,
hän kun oli perinyt McArkin suvulle kuuluvat taika-

voimat. Hän kuitenkin vasta opetteli niiden käyttöä ja *kummituistöitä*. Kummituisvoimien hallitseminen oli konstikasta, mutta onneksi mähinkäiset auttoivat. He eivät itse kyenneet kummituistöihin, mutta he olivat nähneet McArkkien tekevän niitä jo sukupolvien ajan ja tiesivät, mitä niiden tekijältä vaadittiin.

”No niin, aika arvostella Archien suoritus”, Jøksisto kuulutti välittämättä Archien äimistyneestä ilmeestä. Kukin mähinkäisistä nosti ilmaan leveän puunlehden, johon oli piirretty numero.

”Seitsemän”, Jøksisto ilmoitti. ”Hyvä yritys, mutta hie-
man hiomaton. Parantamisen varaa.”

”Kahdeksan!” Tuplajøk kehaisi. ”Sinä todella valloitit yleisösi. Loppuhuipennus kruunasi kaiken.”

”Neljä”, Jøkkolo tokaisi.

”Mitä, vain neljä kymmenestä?” Tuplajøk mulkaisi veljeään kulmat kurtussa.

”Taiteellinen kokonaisuus kaipaa vielä hiomista”, Jøkkolo niiskautti puolustelevasti. ”Sitä paitsi näin, että hän heilutti pikkurilliaan sääntöjen vastaisesti.”

”Kummituistryökoulutus taitaa riittää tältä päivältä”, huokaisi Tuplajøk nähdessään Archien huolestuneen ilmeen. ”Poikaa selvästi väsyttää. Archie, maistuisiko vielä kupillinen teetä meidän luonamme?”

”Ei minua väsytä...”, Archie aloitti.

Outo ääni ei taatusti ollut pelkkää kuvitelmaa. Archie ei kuitenkaan ollut vielä koskaan kyläillyt veljesten luona, joten hän karisti muistikuvan mielestään ja seurasi mähinkäisiä vanhan metsän halki Tryffelin jolkotellessa rinnallaan. Jøksiston punarinta Brunhilda toimi oppaana ja pyrähteli oksalta toiselle heidän edellään.

”Hyvin sinä pärjää”, Jøkkolo rauhoitteli heidän rämpiessään vasta versoneen saniaismättään halki. ”Kun olet oppinut taimien taivutteluloitsun, aukio on pian täynnä nuoria puunvesoja. Synkkiön aiheuttamat vahingot on tuota pikaa korjattu.”

Ilkeän henkiolennon nimi sai Archien värähtämään, sillä edellisenä kesänä Synkkiö oli aiheuttanut metsälle mittavat vahingot. Onneksi Archie ystävineen oli päihittänyt hirviön, ennen kuin se oli tuhonnut yhden aivan erityisen puun: majesteettisen Kummituispuun, kaiken Hämäränhyssyn taian lähteen.

Archieta alkoi väkisinkin hymyilyttää, kun he lähestyivät Kummituispuuta. Se oli aina yhtä vaikuttava näky kohotessaan korkealle muun metsän ylle. Puussa oli myös Vilttivuonon mähinkäisten koti. He huolehtivat sen päivittäisistä tarpeista, kun taas Archie opetteli vartioimaan

sitä taikavoimillaan, kuten kaikki hänen esi-isänsäkin olivat vartioineet.

”Minä haluaisin tehdä enemmän – oppia nopeammin”, Archie valitti. ”Onko olemassa sateensuostutteluloitsua? Se saisi kaiken kasvamaan pikavauhtia.”

”Sitä ei näillä seuduilla tarvita”, Jøkkolo hörähti. ”Malta vain mielesi. Oppiminen vie aikaa. Sitä paitsi sinun taikasi on maan taikaa, joka lähtee Puun juurista. Et pysty hallitsemaan muita elementtejä, et tulta etkä ilmaa – etkä liioin vettä.”

”Teen loihtiminen on ainoa vesitaika, jonka me hallitsemme”, Tuplajøk hyrиси. Hänen viittansa laskoksissa piilotellut orava loikkasi puun oksalle ja lähti vilistämään ylös runkoa. ”Ratatoskr näyttää tietä. Sitäkin selvästi hiu-koo jo!”

Tuplajøk kiskoi itsensä pitkin oksanhankoja puun latvukseen, jonka suojiin mähinkäisten koti kätkeytyi. Archie joutui kantamaan Tryffeliä ja kadotti ketterän pikkumiehen näkyvistään, kun tämä sujahti lehtikerrosten lomaan. Kaikkialla loistivat vihreän eri sävyt: jopa lehvistössä leikkivä valo hohti syvän smaragdinvärisenä. Puun laajan, suojaavan lehtikaton alla tuntui turvalliselta, ja oli helppo ymmärtää, miksi mähinkäiset olivat halunneet asettua juuri tänne.

Katsoessaan ylös Archie huomasi, että puusta harrottavat oksat olivat kietoutuneet rungon ympäri, pounoutuneet toistensa lomaan ja muodostaneet rakennelman, joka muistutti jättimäistä linnunpesää – korkeuksissa keikkuvan, rönsyilevän puusolmun. Sen aukkoihin pykätyt pikkuruiset ikkunat tuikkivat valoa kuin jalokivet, ja sen huipulta törroitti vino savupiippu, josta kiemursi laiska savuvana kohti taivasta.

Tuplajökin koivet katosivat sisään rakennelmassa olevasta lehtipeitteisestä luukusta, ja perässä kapuava Archie onnistui hädin tuskin puristautumaan mähinkäisen mentävästä aukosta. Hän tupsahti siistiin, kodikkaaseen pikku olohuoneeseen. Rungon syvennyksiin oli kyhätty kaappeja ja kirjahyllyjä, ja kaarevat oksat toimivat penkkeinä ja pöytinä. Lattia oli

vuorattu sammalella, saniaisilla ja lehdistä kudotuilla mattoilla. Oksankoloista tuikki pieniä lamppuja ja kynttilöitä. Koko huone näytti kasvaneen suoraan Kummituispuusta. Archie ei tiennyt, olivatko veljekset muovanneet sen taialla vai silkalla taidolla, mutta yhtä kaikki hän oli hal-
tioitunut näkemästään.

Mähinkäisten puuhatessa touhukkaasti syötävää utelias Archie kurkkasi ikkunasta ihaillakseen upeita näkymiä. Järvi peilasi aamutaivaan haaleaa harmautta. Sen ylle kohosi sumuvaippaan verhoutunut Ben Hyssy, jonka huipulla häämötti vielä hitaasti hupeneva, talvinen lumihattu. Raikas tuuli hyväili kasvoja.

”Ilma maistuu suolalta”, Archie huomautti.

”Aye, länsituuli puhaltaa mereltä”, Jøkkolo totesi kat-
taessaan suuria teemukeja pöytään. ”Kevätmyrskyt kul-
jettavat pärskeet suoraan vuorten yli.”

Archie käänsi katseensa tuulen suuntaan ja tähyili ho-
risonttiin nähdäkseen pilkahduksen merestä. Äkkiä met-
sässä kaikunut outo ääni katkaisi hänen mietteensä kuin
karhea kuiskaus. Vaikka mähinkäisten olohuoneessa oli
lämmintä, sanat kylmäisivät Archien sydäntä ja nostattivat
niskakarvat pystyyn.

*VAPAUTA MINUT... JOTTA VOIN KYLVÄÄ TUHOA
MAAILMAAN.*